

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Martinem Bobákem ve věci

žalobkyně: N. N.
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu z 9. 2. 2026 evidované pod čj. OAM-0343435/DO-2026 pro její nepřijatelnost

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni dne 9. 2. 2026 vrátil její žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod čj. OAM-0343435/DO-2026, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu z 9. 2. 2026 evidované pod čj. OAM-0343435/DO-2026.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podání stran

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobkyně se domáhá určení, že zásah žalovaného, kterým jí vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (lex Ukrajina), byl nezákonný. Zároveň navrhla, aby soud přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti. Přitom odkázala na judikaturu správních soudů s tím, že žalovaný nemohl její žádost shledat nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina. Uvedla, že před 24. 2. 2022 trvale žila na Ukrajině, kterou opustila po vypuknutí ozbrojeného konfliktu. Od listopadu 2021 měla platné polské vízum s povolenou dobou pobytu 180 dní (krátkodobé pobyty). Od 12. 4. 2024 do 28. 2. 2025 žalobkyně disponovala dočasnou ochranou za účelem sloučení rodiny. Žalovaný jí tuto dočasnou ochranu odejmul, jelikož měla „staré“ polské vízum. Žalobkyně se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany. Žalovaný nezkoumal, zda neudělením dočasné ochrany nezasáhl do jejího rodinného a soukromého života. V tomto směru žalobkyně tvrdí, že v ČR žije její dcera (nar. 1990), s níž trvale žila v době vypuknutí vojenského konfliktu. Její dcera je držitelkou dočasné ochrany.
2. Žalovaný ve vyjádření z 20. 2. 2026 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina. Žalobkyně k 24. 2. 2022 nepobývala na území Ukrajiny, což je patrné z hraničních razítek v jejím cestovním dokladu. Na území členských států Schengenského prostoru vstoupila již 11. 12. 2021 a opustila jej až 8. 4. 2022. Dle něj zjevně dlouhodobě pobývala mimo území Ukrajiny, což je dostatečným důvodem k shledání nepřijatelnosti její žádosti.
3. V reakci z 28. 2. 2026 žalobkyně mj. poukázala na to, že má právo na udělení dočasné ochrany dle § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (zákon o dočasné ochraně cizinců), a to za účelem sloučení s její dcerou, která v ČR pobývá na základě dočasné ochrany. Domáhala se také posouzení přiměřenosti zásahu žalovaného do jejího soukromého a rodinného života.

II. Posouzení věci soudem

4. Žaloba je přípustná. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, a rozsudku Soudního dvora Evropské unie (SDEU) z 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*, je třeba v otázce přípustnosti bez dalšího vztáhnout i na věci týkající se nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina. Žaloba je rovněž včasná a podala ji osoba k tomu oprávněná.
5. Při přezkoumání tvrzeného zásahu soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí [§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.)].
6. Ve věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný s tím souhlasil výslovně, žalobkyně se nevyjádřila a souhlasila tak implicitně. Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobkyně podala u žalovaného a který jí žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Obdobně je tomu tak i se skeny cestovního dokladu žalobkyně.
7. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky nutno splnit kumulativně. Není-li, byť jen jediná z podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

8. V této věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že ji již v minulosti jiný členský stát EU udělil dočasnou ochranu. Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS z 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka je taktéž splněna. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyni vrátil jako nepřijatelnou.
9. Soud upozorňuje, že obdobný případ již řešil NSS v rozsudcích z 13. 2. 2025, čj. 1 Azs 305/2024-27, či z 25. 6. 2025, čj. 10 Azs 12/2025-34. Ze závěrů právě cit. rozsudků soud vycházel i při posouzení nynější kauzy. I v připomínaných sporech šlo o žádost o dočasnou ochranu s odkazem na § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců.
10. S ohledem na právě cit. rozsudky soud připomíná, že zákon o dočasné ochraně cizinců a lex Ukrajina nepočítají se dvěma různými žádostmi o dočasnou ochranu. Existuje právě jeden institut dočasné ochrany pro pružné a efektivní řešení hromadného vysídlení cizinců, u nichž je zjevné, že by individuální žádosti o mezinárodní či doplňkovou ochranu nebylo možné vyřídit ve smysluplné době. Ze směrnice 2001/55/ES¹ (směrnice o dočasné ochraně) je také zjevné, že existuje pouze jeden institut dočasné ochrany (srov. rozsudek NSS z 2. 2. 2023, čj. 10 As 290/2022-30, či již cit. rozsudek 1 Azs 305/2024). O aktivaci dočasné ochrany rozhoduje Rada EU. V souvislosti s ruskou agresí na Ukrajině aktivovalo dočasnou ochranu prováděcí rozhodnutí 2022/382², v souvislosti s nímž národní zákonodárce rovněž přijal lex Ukrajina.
11. Lex Ukrajina je ve vztahu k zákonu o dočasné ochraně cizinců zákonem speciálním. To však samo o sobě neznamená, že při rozhodování o udělení pobytového oprávnění pro účely dočasné ochrany nebudou správní orgány aplikovat ustanovení zákona o dočasné ochraně cizinců. Lex Ukrajina totiž výslovně vylučuje pouze některá ustanovení zákona o dočasné ochraně cizinců, včetně § 51 odst. 2 písm. d) [§ 4 odst. 2 lex Ukrajina]. Z toho je však zjevné, že § 51 zákona o dočasné ochraně cizinců nebyl vyloučen jako celek. Lex Ukrajina nevyloučil ani použití § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců. Žalovaný tedy musí aplikovat oba zákony. Až v případě kolize bude aplikována pouze speciální úprava podle lex Ukrajina (rozsudek 1 Azs 305/2024). Z výše uvedeného je nutné dovodit, že vedle sebe mohou existovat dva procesní režimy téže žádosti o dočasnou ochranu, které zohledňují specifika jednotlivých důvodů pro udělení dočasné ochrany. Nejde o to, že by si cizinec v žádosti vybíral důvod, podle kterého o dočasnou ochranu žádá, ale o to, jaké informace relevantní pro udělení či neudělení dočasné ochrany vyplynou z jím podané žádosti.

¹ Směrnice Rady 2001/55/ES z 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími. Úř. věst. L 212, 7. 8. 2001, s. 12-23.

² Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 z 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. ST/6846/2022/INIT Úř. věst. L 71, 4. 3. 2022, s. 1-6.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

12. Podle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina platí, že *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3*. Ustanovení § 3 lex Ukrajina stanovuje, že správní orgány udělí pobytové oprávnění osobám, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí 2022/382. Okruh osob, na které dopadá, je upraven v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382 (srov. rozsudek NSS z 30. 10. 2024, čj. 9 Azs 119/2024-33). Jedná se tak o ukrajinské státní příslušníky pobývajících na Ukrajině před 24. 2. 2022, osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníky třetích zemí, kterým byla před 24. 2. 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině. Podle čl. 2 odst. 1 písm. c) se dočasná ochrana vztahuje rovněž na rodinné příslušníky výše uvedených osob.
13. Žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny. Na území Schengenského prostoru vstoupila již dne 11. 12. 2021 a následně ho opustila 8. 4. 2022. Žalovaný jí nejdříve dočasnou ochranu udělil, avšak posléze jí ji odejmul. O udělení dočasné ochrany v ČR žalobkyně opět požádala 9. 2. 2026. Uvedla, že k 24. 2. 2022 pobývala v Polsku. Do formuláře pod označení „*žádost o poskytnutí dočasné ochrany*“ dopsala § 3 lex Ukrajina a § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců. Současně u kolonky „*děti žadatele*“ vyplnila jméno své dcery, informaci, že dcera disponuje dočasnou ochranou a i to, že spolu trvale žili v době vypuknutí vojenského konfliktu.
14. Zatímco podle doslovného výkladu čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) prováděcího rozhodnutí 2022/382 nelze dospět k jednoznačnému závěru, že by žalobkyně k 24. 2. 2022 pobývala na Ukrajině (jelikož z Ukrajiny vycestovala již v prosinci 2021 na krátkodobé vízum), není vyloučené, že by žalobkyně nesplnila podmínky čl. 2 odst. 1 písm. c) téhož prováděcího rozhodnutí.
15. Podle § 51 zákona o dočasné ochraně cizinců platí, že *rodinnému příslušníku cizince požívajícího dočasné ochrany podle tohoto zákona se udělí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany na základě jím podané žádosti*. Jak již bylo výše uvedeno, lex Ukrajina nevylučuje aplikaci celého § 51 zákona o dočasné ochraně cizinců. Nicméně § 51 odst. 2 písm. c) stejného zákona, který vymezuje rodinné příslušníky a jejich oprávnění, stanovuje, že rodinným příslušníkem cizince požívajícího dočasné ochrany se pro účely sloučení rodiny považuje rodič cizince mladšího 18 let. Jelikož se dcera žalobkyně narodila v roce 1990, tuto podmínku žalobkyně nesplňuje.
16. Avšak ani tato skutečnost nezavdává důvod označit žádost jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina. Žalobkyně v žádosti upozornila, že u ní mohou být dány důvody hodné zvláštního zřetele podle § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců. Soud proto dovodil, že žalovaný měl o žádosti vést řádné správní řízení. A to přesto, že žalobkyně v žádosti její důvody hodné zvláštního zřetele výslovně nekonkretizovala. Ze standardizovaného formuláře pro žádost o poskytnutí dočasné ochrany je zjevné, že žadatelé mají omezený prostor označit takové skutečnosti.
17. Je pravda, že řízení o žádosti ovládá dispoziční zásada. Žalovaný tedy z úřední činnosti není povinen opatřovat podklady pro vydání rozhodnutí. V nyní posuzované věci ale žalovaný neumožnil žalobkyni využít svá procesní práva. NSS přitom již dříve dovodil, že „*i v řízení o žádosti má správní orgán obecně povinnost umožnit stěžovateli, aby odstranil vady žádosti. Ani přes uplatnění zásady dispoziční není cílem tohoto typu řízení mechanicky odmítat žádosti, které nejsou hned v okamžiku jejich podání perfektní, a u nichž není vyloučeno, že lze jejich nedostatky potenciálně odstranit. Správní orgán má umožňovat uplatňovat dotčeným osobám jejich práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád)*“ (srov. rozsudek 1 Azs 305/2024). V řízení o žádosti se dále uplatní zásada materiální pravdy, která předpokládá zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

a v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby správní orgán rozhodl v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správního uvážení, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, legitimního očekávání a nestranného přístupu (srov. rozsudky NSS z 25. 7. 2019, čj. 1 Azs 181/2018-29, z 31. 10. 2011, čj. 5 As 42/2011-112).

18. Na výše uvedeném nemění nic ani to, že žalobkyně v žádosti sama řádně nespecifikovala důvody zvláštního zřetele. Z ustálené judikatury NSS totiž plyne, že ani za těchto okolností správní orgán nemůže rezignovat na povinnost řádně zjistit skutkový stav věci, a to v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. také rozsudek NSS z 28. 2. 2022, čj. 7 Azs 405/2021-34). Přestože řízení o žádosti předpokládá aktivní jednání ze strany žadatele a není povinností správního orgánu, aby za žadatele domýšlel rozhodné skutečnosti, neznamená to, že správní orgán může upustit od své povinnosti zjistit stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Na základě listin založených ve spisu soud zjistil, že této své povinnosti žalovaný nedostál.
19. Za okolností nynějšího případu totiž nelze vyloučit, že by žalobkyně mohla uspět se svou žádostí o dočasnou ochranu (ve smyslu § 52 zákona o dočasné ochraně). Jelikož je žalobkyně matkou nyní již *zletilého* dítěte, které drží v ČR pobytové oprávnění založené na dočasné ochraně a současně dle jejího tvrzení spolu žili k datu vypuknutí vojenského konfliktu, žalovaný jí *mohl* dle § 52 z důvodu hodného zvláštního zřetele udělit pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany. *Možnosti* takového postupu odpovídá také dikce čl. 2 odst. 4 písm. c) prováděcího rozhodnutí 2022/382, dle níž se tato právní úprava vztahuje také na rodinné příslušníky osob pobývajících na Ukrajině před 24. 2. 2022 [čl. 2 odst. 1 písm. a) téhož prováděcího rozhodnutí], a to pokud jde o jiné blízké příbuzné [např. vedle manžela, druhá či nezletilého dítěte], kteří v době okolností souvisejících s hromadným přílivem žili jako rodina a tvořili její součást a kteří byli v době důvodů souvisejících s hromadným přílivem vysídlených osob na osobě uvedené v odst. 1 písm. a) nebo b) zcela či z větší části závislí (k tomu srov. také čl. 15 směrnice o dočasné ochraně). Na základě právě uvedených ustanovení zákona o dočasné ochraně cizinců a prováděcího rozhodnutí 2022/382 přitom osoba, která se slučuje s primárním držitelem dočasné ochrany, zjevně nemusí splňovat podmínku pobytu na území Ukrajiny před 24. 2. 2022. Pokud by tomu tak bylo, mohla by o dočasnou ochranu žádat sama za sebe (jelikož sama splňuje veškeré podmínky jejího udělení), a nikoliv za účelem sloučení s jinou osobou, která „dosáhla“ na dočasnou ochranu.
20. V procesní situaci, která nastala v nynější věci, tedy žalovaný nemohl žádost o dočasnou ochranu vrátit žalobkyni jako nepřijatelnou, ale měl o ní dále vést další řízení s procesními zárukami, které toto řízení přináší. Pokud žádost považoval za nepřijatelnou, dopustil se nezákonného zásahu do jeho práv.
21. Soud dodává, že o případném naplnění či nenaplnění podmínek udělení dočasné ochrany dle § 52 zákona o dočasné ochraně není nyní oprávněn rozhodovat správní soud, nýbrž žalovaný na základě dalšího průběhu řízení, výkladu neurčitého právního pojmu (důvodu hodného zvláštního zřetele) a také dle vlastního správního uvážení. Diskreční pravomoc správního orgánu je poměrně široká, omezená pouze zákazem libovůle (rozsudek NSS z 30. 10. 2024, čj. 9 Azs 119/2024-33). Způsob použití neurčitého právního pojmu v individuální situaci žalobce musí žalovaný adekvátně popsat v odůvodnění jeho rozhodnutí (rozsudek NSS z 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, a mnoho dalších).
22. V nynější situaci bylo již ze žádosti patrné, že přinejmenším teoreticky může přicházet v úvahu i důvod hodný zvláštního zřetele, čímž nebyly dány podmínky pro to, aby žalovaný uzavřel přístup k dočasné ochraně v ČR prostřednictvím vrácení žádosti jako nepřijatelné. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Naopak bylo namístě podanou žádost předat k dalšímu řízení, v něm ji meritorně posoudit a vydat o tom rozhodnutí, vůči němuž se žalobkyně případně může bránit dalšími prostředky právní ochrany. Vrácení žádosti pro nepřijatelnost je pouze specifickým instrumentem zjednodušeného (flexibilního) posouzení žádosti v situaci, v níž z podaných informací nelze pochybovat o tom, že žadatel dle platné právní úpravy nemůže dočasnou ochranu v ČR získat, a další posuzování by bylo v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení. V nyní posuzované věci taková zjevná situace ale nebyla dána, neboť žádost obsahovala určité, byť neúplné indicie o tom, že u žalobkyně teoreticky může být dán důvod hodný zvláštního zřetele.

23. Za situace, že nesplnění podmínek udělení dočasné ochrany není na první pohled zcela jasné, je třeba dát přednost takovému výkladu procesních norem, který efektivněji chrání práva jednotlivců (již cit. rozsudek 10 As 290/2022). Postup žalovaného při nakládání se žádostí o dočasnou ochranu vůči právům žalobkyně nebyl ohleduplný. Výše uvedeným však soud nepředjímá, s jakým výsledkem nakonec skončí řízení o udělení dočasné ochrany z důvodu podle § 52 zákona o dočasné ochraně; výsledek tohoto řízení se bude odvíjet od zjištěného skutkového stavu věci.
24. S ohledem na výše uvedené pak není nyní – za stávajících okolností případu – důležité, že žalobkyně k datu vypuknutí vojenského konfliktu disponovala pobytovým oprávněním v Polsku a ani to, že se dle razítek v jejím cestovním dokladu opustila Ukrajinu již v prosinci 2021 a vrátila se tam až v dubnu 2022. Za takové situace mohly indicie vést žalovaného k tomu, že žalobkyně neměla na Ukrajině své skutečné těžiště zájmů. Jak ovšem soud uvedl výše, toto zjištění nestačí k tomu, aby žalovaný konstatoval nepřijatelnost celé sporné žádosti o dočasnou ochranu, tedy včetně důvodů dle § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců.
25. Stejně jako NSS v rozsudku 1 Azs 305/2024 i soud v této věci pokládá za předčasné posuzovat otázku, zda podmínka „trvalého žití“ dle § 52 zákona o dočasné ochraně může být splněna v situaci, v níž žalobkyně v žádosti uvedla, že dne 24. 2. 2022 pobývala v Polsku. V žádosti, žalobě i v replice žalobkyně soustavně tvrdila, že s osobou blízkou (se svou dcerou) trvale žila v době, kdy došlo k událostem vedoucím k hromadnému přílivu vysídlených osob. Ve správním řízení tak bude třeba nejprve vyložit pojem „trvalého žití“ a ve vztahu k němu zjistit skutkový stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí správního orgánu podle § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců.
26. Shrnuto, byť by na základě informací založených ve spisu bylo možné uvažovat, že žádost žalobkyně je nepřijatelná ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) lex Ukrajina, tento závěr nemohl žalovaný učinit, jelikož se nezabýval druhým aspektem žádosti žalobkyně, a tedy tím, zda na základě jí tvrzených okolností nemůže dosáhnout na dočasnou ochranu v režimu § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců. Již jen proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I a II tohoto rozsudku.

III. Závěr a náklady řízení

27. Soud tudíž dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil její žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Nezabýval se jinými případnými důvody nepřijatelnosti, neboť na žádné jiné důvody žalovaný nepoukázal. Žalovanému tedy přikázal, aby obnovil stav před vrácením této žádosti.
 28. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl bez zbytečného odkladu již ve věci samé, nerozhodoval o návrhu na nařízení předběžného opatření.
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

29. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto by jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleželo právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem důvodně vynaložila. Vzhledem k tomu, že byla od poplatkové povinnosti osvobozena a u soudu neuplatnila jiné náklady, soud jí žádnou náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. rozsudek NSS z 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. O kasační stížnosti rozhoduje NSS. Kasační stížnost by svým významem měla podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.).

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládají výroky vykonatelného rozhodnutí, může oprávněná (žalobkyně) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 11. března 2026

Martin Bobák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.